Láng Zsolt: Azért a közösségért dolgozom, amelynek születésem óta tagja vagyok

Eredményes tíz esztendő a legzöldebb kerületben

Idén októberben lesz tíz éve, hogy először választották a II. kerület polgármesterének Láng Zsoltot. Tapasztalatokról, eredményekről és természetesen a közelgő népszavazásról beszélgettünk vele.

Fotók: Soós Dániel

Láng Zsolt polgármester

– Miben volt más ez a tíz esztendő, mint élete korábbi időszaka?

Bár 17 éves korom óta kapcsolatban vagyok a helyi közélettel, főállásomat tekintve a versenyszférából kerültem a közigazgatásba. Bevallom, az első hónapokban komoly nehézséget okozott, hogy a gyors és operatív döntéseket, vagy azok végrehajtását sokszor teljesen ellehetetlenítette a bürokrácia. S bár az évek során megtanultam, hogy számos feleslegesnek tűnő szabály megváltoztatása olykor még bonyolultabb helyzetekhez vezet, de tapasztaltam azt is, hogy munkatársaim hozzáállása és segítőkészsége milyen sokat lendít egy-egy ügymeneten. A legfontosabbnak azt tartom, hogy a „miért nem lehet” kérdés helyett mindenkor a „hogyan lehetne a legjobban” kérdésre keressük a választ.

A mindennapok gondjait ellensúlyozza, hogy – bár a korábbi munkámat is nagyon kedveltem – most azért a közösségért dolgozhatok, amelynek születésem óta tagja vagyok, és amely oly sok mindenben meghatározta életemet. Felemelő érzés, hogy bármerre járok kerületünkben, láthatom a kollégáimmal végzett munka nyomát, eredményét. Persze mindez azáltal válik valódi értékké, hogy a lakosságunknak is örömet okoz.

– Mi az, ami Ön szerint a legtöbbet változott ez alatt az egy évtized alatt?

Arra törekedtünk, hogy a kerületiek közül mindenki találjon olyan intézkedést, amelyről úgy érzi: jobbá tette a mindennapjait. Ez persze nagyon merész célkitűzés, mert az igények, az elvárások igen szerteágazóak, és nem ritkán az érdekek is ütköznek. Van, aki a közlekedés feltételeinek javítását, míg más az oktatás, a nevelés színvonalát, a környezet rendezettségét, a könnyebb hivatali ügyintézést, vagy éppen a közbiztonság javítását helyezi előtérbe. Hosszan folytathatnám a felsorolást. Adódik még tennivaló bőven, de nyugodtan állíthatom: fejlődés, érdemi előrelépés szinte minden önkormányzati területen történt. Ez azonban olyan feladatkör, olyan pálya, amelyen a kihívások soha nem fogynak el.

– Mely területen a legnehezebb eredményeket elérniük?

Állandó küzdelmet folytatunk környezetünk rendezettségének megőrzéséért és a közlekedési szabályok betartatásáért. A legtöbben talán nem is gondolnák, hogy szinte ugyanannyit költünk az illegálisan lerakott és eldobált szemét eltakarítására, a rongálások helyreállítására, a kapcsolódó szabálysértések szankcionálására, megelőzésére, mint zöldfelületeink, közösségi tereink fejlesztésére. Megdöbbentő, hogy a tetten ért szemetelők többsége legtöbbször mindössze néhány utcányira lakik onnan, ahol – általában az éjszaka leple alatt – megszabadul hulladékká vált tárgyaitól. A környezetünk iránt érzett felelősséget, akárcsak a közlekedési szabályok betartását, hatósági eszközökkel szinte lehetetlen elérni, a részeredmények anyagi és emberi erőforrás-igénye pedig nagyon jelentős. Szeretnék hinni abban, hogy példamutatással, a felnövekvő generációk tudatosabb nevelésével egyszer véget érhet a mai szélmalomharc.

– Más embernek érzi magát most, mint 10 évvel ezelőtt?

Az igazán fontos dolgokban nem, és bízom benne, hogy ezt a környezetem is így látja. A szüleimtől tiszta, morális értékrendet és következetes nevelést kaptam, amelyet most is hitelesnek és követendőnek tartok, s amelyet én is szeretnék továbbadni cseperedő kisfiaimnak. Természetesen az élmények, a tapasztalatok engem is sokat formáltak, de a személyiségem lényegét érintő dolgokban nem érzek nagy változást.

– Ha már értékrendről, meggyőződésről beszélünk: elmegy a népszavazásra?

Természetesen. Minden nézetkülönbség eldöntésének alapja, hogy az érintettek kinyilvánítsák véleményüket, akaratukat. Ha nem képviseljük megygyőződésünket, felelősek leszünk azért, ha a dolgok rossz irányba fordulnak. Azt látom, hogy napjainkban sokan próbálják elterelni a figyelmet a népszavazás valódi súlyáról, és ezt nagy felelőtlenségnek tartom. Hogy fenn kívánjuk-e tartani nemzetünk önrendelkezését és szuverenitását olyan alapkérdés, amelyre a válaszunk meghatározza egész jövőnket. Ebben a kérdésben nincs helye sem közömbösségnek, sem a gyűlölködésnek. Csak azok vállalkozhatnak mások védelmére és támogatására, akik meg tudják védeni saját önazonosságukat. A feltett kérdés szerintem arról szól: vajon kultúránk, értékrendünk, identitásunk erejére támaszkodva kellően szilárdak tudunk-e lenni ahhoz, hogy segítsünk másokon? Azt gondolom, igen. De ehhez a saját nemzeti utunkat kell járnunk, nem pedig azt, amit mások kényszerítenek ránk. Magam is úgy vélem: a gondokat, a társadalmi kríziseket ott kell megoldani, ahol keletkeznek, és elsősorban ehhez kell támogatást nyújtani. Hadd idézzem egyetértően Beer Miklós püspök úr szavait: „A népszavazás jelzés az unió vezetőinek, hogy így nem lehet megoldani a népvándorlási helyzetet. Ugyanakkor a befogadott embereket sem lehet tárgyként kezelni”. Ezért is fogok „nemmel” szavazni október 2-án.

Novák Zsófi

A kötelező betelepítési kvóta elleni lakossági fórumon Láng Zsolt polgármester, Schöpflin György EP-képviselő és Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter